

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญยิ่งเพราะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกันอย่างแพร่หลาย และกรมวิชาการ (2537) เห็นความสำคัญของวิชาภาษาอังกฤษ จึงได้บรรจุวิชานี้ไว้ในหลักสูตรการเรียน การสอนตั้งแต่ระดับประถมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา (กรมวิชาการ, 2537, อ้างอิงใน สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร, 2551, หน้า 3) กรมวิชาการได้กำหนดสาระ และมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐานกลุ่มสาระที่ 8 ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ซึ่งภาษาต่างประเทศกำหนดให้เรียน ตลอดหลักสูตรการศึกษาการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ โดยมีความคาดหวังว่า เมื่อผู้เรียนเรียนภาษาต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษา ผู้เรียนจะมี เจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร ในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ในการประกอบอาชีพ หรือศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมในโลกได้อย่าง สร้างสรรค์ ลักษณะเฉพาะของการเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนรู้สาระอื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนภาษาเพื่อความรู้เกี่ยวกับภาษาเท่านั้น แต่เรียนภาษาเพื่อให้สามารถใช้ ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการงานอาชีพ (กรมวิชาการ, 2542 : 2)

สุกัญญา ศิลประสาท (2544 : 1, อ้างอิงใน สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร, 2551, หน้า 1) กล่าวว่า ใน การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญยิ่ง เนื่องจากในชีวิตประจำวันเราใช้ภาษาพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน บอก เรื่องราว ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น หรือแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดความต้องการของตนเอง อย่างไรก็ตาม บ่อยครั้งเกิดปัญหาในการติดต่อสื่อสาร จากสาเหตุต่าง ๆ เช่น ขาดความระมัดระวังในการพูดเช่น การไม่ออกเสียงควบกล้ำ และแมรี ฟินอคเชียโร (Mary Finocchiaro 1964 :26, อ้างอิงใน สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร, 2551, หน้า1) ยกตัวอย่างประโยคการออกเสียงควบกล้ำ /tr-/ I like this tree. ถ้าออก เสียงเป็น I like this tea. ความหมายที่ต้องการสื่อนั้นก็ผิดไปได้ เทย์เลอร์ (Taylor. 1995, อ้างอิงใน สัมฤทธิ์ โพธิ์ไพร, 2551, หน้า1) กล่าวไว้อีกว่าการไม่เข้าใจในหลักภาษาและการขาดความ ระมัดระวังในการพูดเป็นปัญหาอย่างยิ่งที่เกิดขึ้นกับนักเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เช่น

นักเรียนคนไทยส่วนใหญ่มีปัญหาไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ เช่น คำว่า camp ในภาษาอังกฤษจะต้องออกเสียง /-mp/ ซึ่งต้องออกเสียงท้ายที่ปรากฏทุกตัว แต่นักเรียนไทยจะออกเสียงแค่เสียง /-m/ เพียงเสียงเดียว เนื่องจากระบบเสียงในภาษาไทยนั้นการออกเสียงท้ายคำจะเป็นไปตามมาตราแม่สะกด ทั้งนี้เป็นผลมาจากการที่นักเรียนไทยปรับการออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษไปเข้ากับระบบเสียงในภาษาแม่ของตนเอง ดังนั้นสามารถสันนิษฐานได้ว่าการออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของนักเรียนไทยมีการถ่ายโอนทางภาษาที่ 1 (L1 transfer) มาใช้

รัชนี มโนธิม (2542:2) กล่าวว่า นอกจากความแตกต่างของจำนวนหน่วยเสียงและการปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกันแล้ว ยังพบว่า ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีข้อแตกต่างกันอีก คือ จำนวนหน่วยเสียงที่ปรากฏในตำแหน่งต่าง ๆ ในโครงสร้างพยางค์ เช่น โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยเป็นแบบ C(C)V(C) คือมีพยัญชนะต้นได้มากที่สุด 2 ตำแหน่งและมีพยัญชนะท้ายได้มากที่สุด 1 ตำแหน่ง แต่ในภาษาอังกฤษมีโครงสร้าง ดังนี้ (C)(C)(C)V(C)(C)(C)(C) คือมีพยัญชนะต้นได้มากที่สุด 3 ตำแหน่งและมีพยัญชนะท้ายได้มากที่สุด 4 ตำแหน่ง จากโครงสร้างที่แสดงไว้เห็นได้ว่า โครงสร้างพยางค์ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษแตกต่างกันมากในตำแหน่งท้ายพยางค์ เพราะภาษาอังกฤษสามารถมีพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ ส่วนภาษาไทยนั้นไม่มีโครงสร้างพยางค์ที่เป็นพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำ ดังที่ ฟุงเฟื่อง เครือตราชู (Kruatrachue, 1960) และพงษ์ศรี เลขะวัฒนะ (Lekawatana, 1969) ได้ศึกษาเปรียบเทียบต่างระบบเสียงภาษาไทยและภาษาอังกฤษจากนักเรียนไทยที่ศึกษาอยู่ต่างประเทศ และพบว่า ระบบพยัญชนะควบกล้ำท้ายคำของภาษาอังกฤษก่อให้เกิดปัญหาอย่างมากในการเรียนและการออกเสียงของนักเรียนไทย

โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาน้ำแม่เรา ได้จัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่านักเรียนยังมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษ รวมทั้งผู้ศึกษาค้นคว้าพบว่า ยังไม่มีผู้วิเคราะห์การอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษทั้งในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ ดังนั้นผู้ศึกษาค้นคว้าจึงมีความสนใจที่จะวิเคราะห์ปัญหาในการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำที่นักเรียนต้องพบในบทเรียน เพื่อพิสูจน์ว่าความเหมือนและความแตกต่างของพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของ ภาษาอังกฤษและภาษาไทย

จุดมุ่งหมายของการศึกษา

1. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งต้นคำ และท้ายคำของภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงโห่หะ (voiced) และเสียงอโห่หะ (voiceless) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า
2. เพื่อวิเคราะห์ปัญหาการถ่ายโอนทางภาษาของการออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า

สมมติฐานของการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงต้นคำภาษาอังกฤษเป็นเสียงเดียวโดยจะเก็บเสียงพยัญชนะตัวแรกของพยัญชนะควบกล้ำไว้ และลบเสียงควบกล้ำในตำแหน่งที่สองที่อยู่ติดกับเสียงสระทิ้งไป
2. กลุ่มตัวอย่างจะออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษโดยถ้าคำนั้นมีเสียงท้ายเหมือนในภาษาไทย นักเรียนจะคงเสียงคำควบกล้ำในตำแหน่งท้ายคำตำแหน่งแรกที่เกิดติดกับตำแหน่งเสียงสระไว้ เช่น คำว่า 'stamp'- /stæmp/ กลุ่มตัวอย่างจะอ่านออกเสียงว่า /sotæm/ , /setæm/ หรือ /stæm/
3. ถ้าเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงท้ายคำภาษาอังกฤษคำนั้นไม่มีเสียงในภาษาไทย กลุ่มตัวอย่างจะลบทิ้งเสียงนั้นและคงเสียงพยัญชนะควบกล้ำในตำแหน่งสุดท้ายไว้ เช่น คำว่า 'dentist'- /dentɪst/ กลุ่มตัวอย่างจะอ่านออกเสียงว่า /dentɪt/

คำถามการวิจัย

1. ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำสองเสียงในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของภาษาอังกฤษที่เป็นเสียงโห่หะ (voiced) และเสียงอโห่หะ (voiceless) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า มีลักษณะอย่างไร
2. ปัญหาการถ่ายโอนทางภาษาของการออกเสียงคำควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขาบ้านแม่เฒ่า เป็นอย่างไร

ขอบเขตของงานวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขามแม่เฒ่า สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์ เขต 2

- กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านคลองไทร สาขามแม่เฒ่า ปีการศึกษา 2552 จำนวน 9 คน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์ เขต 2

2. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่

- ลักษณะการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษ

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

รายการคำศัพท์พยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำ จากเรียนหนังสือเรียนภาษาอังกฤษ Gogo loves English 4-6

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. คำควบกล้ำภาษาอังกฤษ หมายถึง การผสมของเสียงพยัญชนะหลายตัวที่เกิดขึ้นด้วยกัน โดยที่พยัญชนะควบกล้ำจะไม่มีเสียงสระเข้ามาแทรกแซง ในภาษาอังกฤษอนุญาตให้มีพยัญชนะควบกล้ำได้ทั้งในตำแหน่งต้นพยางค์และท้ายพยางค์ ยกตัวอย่าง เช่น /spl-/ และ /-ts/ เป็นพยัญชนะควบกล้ำของคำว่า splits โดยในงานวิจัยครั้งนี้ผู้ศึกษาค้นคว้าจะสนใจเฉพาะคำควบกล้ำสองเสียงเท่านั้นที่เกิดขึ้นในตำแหน่งต้นคำ เช่น คำว่า play ผู้ศึกษาค้นคว้าจะสนใจเฉพาะเสียงควบ /pl-/ และตำแหน่งท้ายคำ เช่น คำว่า pond ผู้ศึกษาค้นคว้าจะสนใจเฉพาะเสียงควบ /-nd/ ที่เกิดในตำแหน่งท้ายคำเท่านั้น

2. นักเรียน หมายถึง นักเรียนของโรงเรียนบ้านคลองไทร สาขามแม่เฒ่า ที่กำลังศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครสวรรค์ เขต 2 ปีการศึกษา 2552

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการศึกษาที่ได้สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลของครูผู้สอนในการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำที่เป็นปัญหาต่อไป
2. ผลการศึกษานี้อาจเป็นข้อมูลพื้นฐานในการกำหนดรูปแบบการสร้างนวัตกรรมที่ใช้เพื่อการแก้ปัญหาการอ่านออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษาอังกฤษในตำแหน่งต้นคำและท้ายคำที่เป็นปัญหาต่อไปในระดับต่าง ๆ

